

OPGANG

„Ja,” sprak hij. Maar hij wist niet, of hij het begreep, wel, dat het hem verdroot. Want al had hij uit schroom weinig woorden aan de mooie Geesje verspild, hij had heel zijn hart allengs aan haar verloren; dat gevoelde hij in dit uur, nu zij van scheiden gewaagde. Daarom zag hij thans droevig. En bleek ook.

Geesje zei daarom: „Meester, wat is er?”

Hij vermande zich, en deed haar toen schuchter de groote levensvraag. Daarbij zag hij er opgewonden uit.

Geesje hoorde hem tot het eind toe aan; inmiddels stond zij kaarsrecht tegenover hem, de armen in de zijde. Zij vroeg, toen hij zweeg, of hij klaar was. Toen hij vermoeid „ja” knikte, zeide zij: „Dag dan!” Het was de laatste maal, die zij elkaar zagen. Voortaan nam mevrouw Daniëls de kamerplichten waar. Zij sprak daarna van haar dochter nooit meer tot den commensaal; deze evenmin tot haar van Geesje.

Doch Geesje sprak veel over hem tot de warenhuis-gedienstigen; deze maakte zij over hem aan het lachen. Dat was vermakelijk en grappig. Maar het was niet goed. Want wij moeten met toewijding te onzentwaart nooit spotten, al beantwoorden wij haar niet; want zij behoort tot den ernst des menschelijken levens. Geesje mocht willen, dat zij daar besef van bezeten had.

Doch zij had besef van haar eigen aanminnigheid. Die was dan ook groot; maar daarom behoefde zij hiervan zelf niet zoo doordrongen te zijn als zij was. Dat kwam echter van den magazijn-spiegel, en ook wel van de aanhaligheid van den heer Lenom.

Want diens aanhaligheid was zeer omvangrijk.

Dat was hij ook zelf, want hij stak niet enkel boven zoowel als buiten al het warenhuis-personeel uit, maar was ook aller chef; zoo omvangrijk was hij. En veelal, als Geesje in het spiegelglas keek, deed hij het tegelijk, en glunderde meteen tegen haar.

Zulks deed zij dan insgelijks tegen hem. Maar hij tegen haar opdringerig, en zij tegen hem zediglijk. Dat kan beiden, doch het onderscheid schijnt niet groot. In elk geval kunnen gelieven elkanders wenschen raden in den spiegel. Want Geesje heeft voor het glas gewenscht, dat mijnheer Lenom na winkeltijd eens met haar ter bioscoop toog. Dat heeft hij daarna niet eens, maar herhaaldelijk gedaan. In de bioscoop was hij zorgzaam.

Zoo ging het met Geesje Daniëls in de hoofdstad; dus dat schikte vrijwel. Haar moeder vond dat ook; zij oordeelde naar haar snoesje's brieven, zei ze.

Het is een bevoorrechte moeder, wier verre dochter een snoesje is. Maar hoewel Geesje dat doorgaans was, kwam zekere avond, waarop zij, volgens den heer Lenom, deze hoedanigheid in het geheel niet ten toon spreidde.

Dat was, toen deze heer, met haar uit het theater terugkerende, haar onderweg op zoeten toon zeer vunze voorstellen deed. Zij mompelde iets, dat naar „schooier” klonk. Zij trok tegelijk haar arm uit den zijnen, en verdween van zijn zijde de donkerte in. In het magazijn sprak zij niet meer tot hem en keek niet meer naar hem. Dat was mijnheer Lenoms straf; die was dus zwaar.

Want deze Geesje Daniëls was luchthartig, maar zeer eerbaar; het laatste zijn luchthartige meisjes somtijds.

... Geesje hoorde hem tot het eind toe aan ...